

Достигане на Самсон

ПРИНЦИПИ ЗА ОБУЧАВАНЕ
НА ПОМРАЧЕНИ УМОВЕ

Дануш Браун

Данутат Браун

Достигане на Самсон

Принципи за обучаване на помрачени умове

За Джоди Джоунс и Карън Принс

Март 2020

Съдържание

Въпросът за войната	5
Откъде израилтяните взели оръжията?	9
Как един Баща се отнася към Своите деца, които не уповават в Него и не Му вярват?	14
Пълно възприемане на войнствения светоглед	21
Бог говори на Израил през очилата на войната	23
Както съдите, така ще бъдете съдени	27
Израил иска цар	30
Да продължаваме ли в грях, за да изобилства благодатта?	34
Безбожният брак на Самсон и моралното състояние на Израил	36
Самсон убива хиляда души с магарешка челюст	40
Предполагайки, че Бог го е извършил	42
Самсон сравнен с Йосиф	48
Елън Уайт обяснява „Не се противете на злия човек“	51

Въпросът за войната

Въпросът се появява отново и отново – защо е цялото това насилие в Стария Завет, което изглежда се извършва с одобрението на Бог? Как да го разбираме, след като Исус казва „обичайте враговете си“, а да ги обичаме със сигурност не означава да ги убиваме. Това е важен въпрос, който обърква християнството така както Исус смутил Петър, когато му казал: „Върни меч си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат“ (Матей 26:52). Петър навярно си е помислил, „но Израил не се ли е защитавал с меч срещу враговете си в продължение на стотици години.

Това е голяма тема. Огромен брой войни са се водили в историята на древния Израил, започвайки с по-известните (като например тази срещу Ерихон) и продължавайки с по-ужасни (като описаната в Съдии 19-21 гл., където се описва как Израил почти унищожава цялото племе Вениамин). Независимо дали причината за войната и нейното продължение е била повече или по-малко оправдана, остава фактът, че убиването на хора е нещо травмиращо.

Очевидно много хора имат този висок идеал за война, особено когато изглежда, че Бог издава нареждания за това или го одобрява. Трябва ясно да се разбере, че независимо от това кой е победителят или губещият, войната причинява сериозна травма и ПТСР (посттравматично стресово разстройство). Ето няколко примера от гражданската война в САЩ:

Вземете случая с ветерана от Конфедерацията Уилям Джеймс, който за пръв път показва признаци на унижение малко след края на войната. Задържан в плен в северен лагер за военнопленници, той се оказва физически болен, умът му е „много разстроен“. Като фермер в Алабама той се опитал да рестартира стария си живот, като събрал реколтата си през есента на 1865 г. Но в рамките на една година Джеймс станал неконтролируемо ожесточен. Заплашил, че ще убие баща си и застрашил живота си, като скочил в кладенец при

неуспешен опит да се самоубие.

Насилието, включително самонараняването, са често срещани симптоми на ПТСР. Следвоенните записи в убежищата за лунатици са пълни с ветерани, чиято неконтролируема ярост застрашавала живота им и живота на членовете на семейството им. Като историята на Нийл, който бил едва юноша, когато се включил в 46-та пехота на Грузия. Той проявявал „странно“ поведение по време на войната, а когато се върнал у дома, „искал да има предишната си енергия и активност“. Опитал се да се интегрира в гражданския живот като земеделски производител. Но към 1872 г. станал изключително жесток. Заплашвал, че ще убие членове на семейството си и че ще изгори къщата. В отчаянието си, семейството му построило малка къща, за да го ограничи. Накрая те прибегнали до институционализирането му в едно убежище за психично болни в Джорджия в Милиджвил, където попечителите отбелязали, че той яде и спи нередовно, и не може да се движи или да говори.

Самоубийствено поведение, друг показател за ПТСР, поразило ветераните от Гражданската война. Въпреки че липсват данни за количествено определяне на самоубийствата сред ветераните от Гражданската война, можем да използваме съвременни изследвания на ветерани от съвременните войни, които осигуряват контекст за ветераните от XIX век. Знаем например, че 20% от вьетнамските ветеринари са правили опити за сямоубийство, а други 20% са били ангажирани понякога със самоубийствени мисли. Едно от първите проучвания е на Ерик Т. Дийн-младши „Шок над ада“. В него той установява, че повече от половината жителите на дома на ветераните от гражданска война в Индиана или са се опитали или са завършили със самоубийство. Низходящата спирала на

Албинус Снелсън, родом от Джорджия, служил в конфедеративната кавалерия, е пример за цикъла на възстановяване и рецидив, помрачен от множество опити за самоубийство. Подобно на историята на Нийл, Снелсън бил едва тийнейджър, когато се записал. Той имал борби като войник и всъщност бил освободен рано, за да бъде приет в убежището в Джорджия, където се опитал да се самозапали и да се хвърли през прозореца, за да се самоубие. Най-накрая успява през 1871 г., когато поглъща стрихнин.

Войниците от Гражданската война също страдат от налудничава параноя, която е свързана с крайни случаи на ПТСР. Ветеранът Джон Уилямс бил приет в убежище в Джорджия с след военна хипер бдителност - той бил „постоянно уплашен“. Постоянно се оплаквал, че хората се опитват да го убият. В състояние на силна възбуда той прерязал гърлото си. Четиридесет годишният Джоузеф Пиърман, производител на сбруи от Петербург, Вирджиния също отнел живота си през 1875 г., след като протестираше, че „някой излиза от града, за да го убие.“ (<https://www.civilwarmed.org/ptsd/>)

Същите тези неща щели да се случат и на израилтяните. Те излязали от Египет и воювали с ханаанците в продължение на много, много години. Дали когато най-накрая спечелили войните и получили Обещаната земя, те са имали мир? Не, всъщност те влезли в най-мрачната част от цялата си история, която е разказана в книгата Съдии. Дали Бог е искал цял народ да страда от ПТСР, да се самоубива, да страда от налудничава параноя и да стане изключително насилствен?

Моля, имайте предвид тази идея, докато преминаваме през това проучване. Много хора мислят, че атакувам Бог или Библията, когато задавам такива въпроси. Не, не правя това. Виждам милото, нежно лице на Исус и вярвам, че Той иска да ни даде отговори, които ще помогнат да се сложи край на този войн-

ствен дух, който се намира дълбоко в нашата плът.

Искам да изложа няколко принципа, преди да се спра на историята за Самсон, върху който идва Господния Дух и след това той убива хиляди души. Когато разглеждаме историята на войните и Израил, сражаващ се с враговете си, които го заобикалят, трябва да се ориентираме към източника на проблема. Ето някои важни неща, които трябва да запомним за израилтяните във връзка с излизането им от Египет. Те непрекъснато смятали, че Бог няма да ги спаси и, че дори иска да ги убие, въпреки че имали много доказателства, че Бог им помага. Липсвала им вяра в Неговия план:

И казаха на Мойсей: Понеже нямаше гробища в Египет, затова ли ни изведе да умрем в пустинята? Защо ни направи това и ни изведе от Египет? Не е ли това, каквото ти казвахме в Египет, като говорихме: Остави ни, нека работим на египтяните? Защото по-добре щеше да ни бъде да работим на египтяните, отколкото да измрем в пустинята!

А Мойсей каза на народа: Не се бойте, стойте и гледайте спасението на ГОСПОДА, което Той ще извърши за вас днес, защото, колкото за египтяните, които видяхте днес, няма да ги видите вече до века. ГОСПОД ще воюва за вас, а вие ще останете мирни. (Изход 14:11-14)

След това събитие те пеели песен на победа, която включвала изречението: „Господ е воин: Господ е неговото име.“ Дали израилтяните разбирали правилно този въпрос? Знаем, че Божиите пътища не са като нашите пътища (Исаия 55:8-9), така че когато Той воюва, това не е както ние воюваме. Планирал ли е Бог да превземе Ханаан чрез война? Дали Неговият план за нас е да изискваме Божиите обещания чрез меча? Израил мислел по този начин:

Те не повярваха, че Божията сила ще действа с техните усилия при завладяването на Ханаан; но сега предложиха със собствената си сила да извършат де-

лото независимо от божествената помощ. „Съгрешихме против Господа“, извикаха те; „Ние ще се изкачим и ще се бием според всичко, което Господ, нашият Бог, ни заповяда.“ Второзаконие 1:41. Толкова ужасно за-слепени бяха станали заради престъплението. Господ никога не им бе заповядал „да се изкачат и да се бият“. **Целта Му не беше да спечелят земята чрез война, а чрез стриктно подчинение на Неговите заповеди.** (Патриарси и пророци, Гл. 34, Параграф 20)

Покорството било ключът. Те трябвало да разберат, че законът е от решаващо значение за тяхното спасение и да го обикнат, като опознават и заобичват Бога, техния Баща. Това би изисквало разбиране на собствената им греховност, което знаем, че не е лесно за човешкото сърце, „защото плътският ум е във вражда с Бога: защото той не е подчинен на Божия закон, нито наистина може да бъде“ (Римл. 8:7).

Израилтяните наистина не вярвали, че Бог е милостив и добър и че ще се грижи за тях. При първия признак на трудност те приемали, че Бог иска да ги накаже. Това недоверие ги карало да допуснат поредица от грешки, които да заключат ума им в една лъжлива парадигма поколения наред.

Откъде израилтяните взели оръжията?

Когато израилтяните напуснали Египет, те нямали оръжие, не били обучени войници; не били армия. Как са започнали да използват меч? Някои хора смятат, че са взели оръжие със себе си от Египет и стихът, който изглежда подкрепя това, е Изход 13:18 - „Но Бог поведе хората наоколо, по пътя в пустинята до Червено море: и израилтяните излязоха **въоръжени** от Египетската земя.“ (Американска стандартна версия)

Но защо робите биха имали оръжие и защо египтяните ще им дават оръжие? Думата „въоръжен“ тук е преведена като „по

петдесетима“ в Буквалния превод на Йънг: „и по петдесетима синовете на Израил излязоха от Египетската земя.“ Много коментатори смятат, че това не означава, че са имали оръжие. Елън Уайт също се съгласява с това:

Вместо да тръгнат към Ханаан по прекия път през филистимската земя, Господ нареди да тръгнат на юг към бреговете на Червено море. „Защото Бог рече: „Да не би да се разкаят хората, като видят война и да се върнат в Египет“ (Изх. 13:17,18,20-22). Ако се бяха опитали да минат през Филистия, щяха да бъдат спрянни, защото филистимците, смятайки ги за избягали от господарите си роби, щяха без колебание да започнат война с тях. Израилтяните бяха зле подготвени за среща с такъв силен и войнствен народ. Те имаха малко знания за Бога и малка вяра в Него и щяха да се ужасят и обезсърчат. **Не бяха въоръжени и не бяха свикнали да воюват**, духът им бе потиснат от дългото робство, а и бяха обременени с жени и деца, стада и черди. Водейки ги по пътя към Червено море, Господ им се откри като състрадателен, но и справедлив Бог. (Патриарси и пророци, Гл. 25, Параграф 5)

Бог знаел, че сърцата на израилтяните са склонни да воюват за ханаанската земя, въпреки че те били невъоръжени и непривикнали към война. Бог се надявал, че като ги преведе през Червено море и по чудо спечели битката в тяхна полза, без те да се бият, те ще повярват в Неговата доброта и Той ще им даде земята, без да се налага да се бият. Този план е разказан по-подробно на Израил в Изход 23:27-28:

Ще изпратя пред теб страх от Мен и ще обезсиля всичките народи, между които ще отидеш, и ще направя всичките ти врагове да обърнат гръб пред теб.

Ще изпратя и стършели пред теб и те ще изгонят отпред теб евейците, ханаанците и хетейците. (Изход 23:27-28)

Но ако им липсвала вяра, бидейки повлияни от преоблада-

ващата идея, че боговете благославят дадена нация чрез даване на победа във война, тогава Бог щял да се адаптира към тази идея. По време на голямото чудо при преминаването през Червено море Бог дал избор на израилтяните.

Въпреки че в Библията не е изрично посочено, има само едно място, от което те биха могли да вземат оръжие - от трупове на египетските войници, които осейвали брега, след като египтяните се удавиха при следването на израилтяните по време на чудотворното им преминаване през Червено море.

Така в онзи ден ГОСПОД спаси Израил от ръката на египтяните и Израил видя египтяните мъртви по морския бряг. (Изход 14:30)

Чрез необикновеното вълнение на водите безспорно множество мъртви египтяни било захвърлено на брега и вероятно, събирайки за себе си плячка израилтяните се снабдили със значително богатство и особено дрехи и оръжие; последните по същество им били необходими във войните им с амаличаните, васанците и аморейците и т.н., по пътя към обещаната земя. **Ако те не са получили оръжията си по този начин, ние не знаем как са ги получили, тъй като няма и най-малка причина да вярваме, че са донесли такива със себе си от Египет.** (Коментар на Адам Кларк върху Изход 14:30)

Йосиф Флавий отбелязва, че на следващия ден (същата нощ, когато египтяните са били удавени), оръжията на египтяните били хвърлени на брега, където евреите се разположили, чрез силата на морето и вятъра, Моисей ги събрал и въоръжил евреите с тях; и това обяснява как са получили оръжие ... (Коментар на Джил)

Израилтяните взели ужасно решение онзи ден да отнемат оръжията от трупове на египтяните. Те би трябвало да си помислят: „ние не сме войници, не знаем как да използваме оръжие. Господ ни е довел дотук и ни е спасил, без изобщо да се

налага да се бием. Бог ни е обещал Ханаан и Той ще ни го даде, без да се налага да убиваме със собствените си ръце.“

Но поради недоверие към Бога и усещането, че Той може да ги остави по всяко време да се грижат сами за себе си, израилтяните си мислели: „по- добре да сме в безопасност, отколкото да съжаляваме. Нека вземем тези мечове за всеки случай, защото нали Бог е „воин?““ Може би са си помислили, че Бог е допуснал мечовете да попаднат на брега, за да може те да ги вземат и че Неговата воля е била да ги вземат.

Това, което знаем със сигурност, е, че те са имали недоверие в сърцето си дори след като Бог ги е спасил по един толкова свръхестествен начин и са минали само 3 дни без вода от пресичането на Червено море, когато са започнали да се оплакват за това. Бог чрез чудо превърнал горчивата вода при Мера в сладка (Изход 15:22-27), друго обстоятелство, предназначено да даде на израилтяните повече вяра. Много скоро след това чудо, те отново се оплаквали, че Бог иска да ги убие, забравяйки всички неща преди това и позволявайки на вратата им да намалее.

И тръгнаха от Елим и цялото общество на израилевите синове дойде в пустинята Син, която е между Елим и Синай, на петнадесетия ден от втория месец, откакто излязоха от египетската земя. И цялото общество на израилевите синове роптаеше против Мойсей и Аарон в пустинята.

Израилевите синове им казаха: По-добре да бяхме умрели от ГОСПОДНАТА ръка в египетската земя, когато седяхме около котлите с месо и ядохме хляб до насита; защото ни доведохте в тази пустиня, за да изморите цялото това събрание от глад! (Изход 16:1-3)

Изминали само два месеца и половина от големите египетски язви, време, изпълнено с невероятни знамения и чудеса, и все още израилтяните смятали, че Бог няма да им помогне. Нищо чудно, че са взели мечовете, за да се защитават!

Бог им дал да ядат манна от небето, но дори и това не било

достатъчно. Те стигнали до там, че искали да убият Мойсей с камъни, защото нямало вода. Библията никъде не казва, че са се молили за вода. Те дори не поискали Мойсей да се моли за тях. Автоматично приели, че Бог иска да ги убие. Мойсей ударил скалата, която символизирала Христос и водата им била дадена.

И нарече мястото Маса и Мерива, поради това, че израилевите синове се караха с него, и понеже изпитаха ГОСПОДА, като казаха: Дали ГОСПОД е между нас, или не? (Изход 17:7)

Точно след този случай на неверие Израил провел първата си битка с направено от човек оръжие. Амалик атакувал Израил и, разбира се, той не помислил да остави това на Бога, за да го спаси, а отишъл да се бие със собствените си сили. Но Израил не бил обучен за война. Какво е трябвало да направи Бог? Трябвало ли е да напусне Своя народ, защото не разбира пътищата Му? Такъв ли е Бог?

Не, Бог за пореден път използвал това като възможност да се опита да ги научи да разчитат на Него; възможност да ги върне при Себе Си. Той свързал техния успех в битката с вдигането на Мойсеевите ръце и провалът им с пускането на ръцете му. Бог работил чрез фалшивото им схващане за Него, за да се опита да ги научи на послушание към Него. Той използвал нещо, което те биха могли да видят, за да насърчи вярата им в нещата, които не могат да видят.

Бог знаел, че само чрез послушание щели имат живот и мир и само чрез преживяването на живот и мир, следвайки Божиите заповеди, биха могли някога да започнат да Му вярват, да Му се доверяват. Ако Бог напълно ги бил оставил, понеже били избрали войната, те никога нямало да разберат, че трябва да Му се доверяват. Това ни довежда до изключително важната идея за Божието приспособяване към човека, което е илюстрирано в историята за един ловец.

Как един Баща се отнася към Своите деца, които не уповават в Него и не Му вярват?

Съществува прекрасна илюстрация на тази дилема в историята разказана от Фред Райт в книгата му „Ето вашият Бог“. Тя наистина ми помогна да разбера как може да се е чувствал Бог. Може да е от значение за всяка ситуация, в която децата се повлияват от света противно на желанията на благочестивите им родители.

„Представете си един малък град, разположен в район, където изобилстват диви животни, като мечка, елен, планински овце и различни големи, диви котки. Както може да се очаква, по-голямата част от мъжете в града са запалени ловци, които никога не пропускат възможността да вземат оръжията си и да намерят дивеч.

Но един човек бил различен. Той имал Божията любов в сърцето си и убиването на красивите обитатели на горите и планините, било в разрез с неговата природа. Затова той никога не бил виждан в компанията на мъжете, които се опитвали да търсят приключения в проливане кръвта на други същества.

Те от своя страна били обезпокоени от този странен човек и никога не пропусkali повод да се опитат да го убедят да се присъедини към тях. По едно време дори му купили великолепна ловна пушка за рождения ден. С християнска учтивост той деликатно отказал подаръка им.

Това естествено довело до негодуванието на тези мъже и те засилили натиска си върху него. Но въпреки това, година след година в него нямало промяна. Единственото оборудване, с което той ловувал, било една добра камера.

Този мъж имал прекрасен син, когото той силно желаел да защити от влиянието на ловците. Работел неуморно, за да насажда в него същата любов към дивата природа, която той при тежавал, и бил доволен когато виждал, че има добър успех в

тази посока. Така бащата въздействал на момчето, за да го поощрява да върши нещата по различен начин от този на ловците.

Но бащата не отнел свободата на избор на момчето. Когато най-накрая то достигнало по-късна младост, то започнало да носи само отговорност и вече не било под прекия контрол и дисциплина на баща си. Тогава младежът получил покана да прекара няколко седмици далеч от дома и, желаейки с нетърпение да види нова страна, приел предложението.

Това бил хитър заговор на ловците, които взели със себе си и синовете си. Надявали се, че синовете им ще имат по-голямо влияние върху младежа, след като той се отдалечи от баща си. Момчетата го подканвали да опита да ловува само веднъж, за да види дали ще му хареса. Като чувствал, че един опит на терена няма да нанесе вреда на ловния бизнес, той се съгласил да опита.

Първото му преживяване било неприятно, но нещо, свързано с предизвикателството, тръпката и възлението, го привлякло и скоро той се изпълнил с ентузиазъм. Отишъл в ловно рибарския магазин, подбрал красиво оръжие и своевременно се върнал с него при смаяния си баща.

Той бил упражнил избора си и сега бащата бил изправен пред ситуация, която изисквала реакция. Как щял да се отнесе към сина си при един такъв обрат на събитията? Ясно е, че младежът е поел един път в живота си, който е против пътищата на баща му и тези на Бога.

За бащата на момчето, както и за Бога, изборът е между няколко алтернативи.

1. Да се откаже от сина си.

Първият вариант бил да се откаже от сина си, като му забрани да влиза в дома и като го остави да върви по свой собствен път. Оправданието за това би било в сигурността, че принципите на бащата и сина никога не могат да се хармонизират.

2. Да го принуди да се откаже.

Друг начин за подхождане към проблема е използването на сила, за да принуди момчето да се откаже от желанията си и да последва пътищата на баща си. Това не бил правилният отговорът по две причини. Първо, младежът е достигнал възраст на независимост и така или иначе щяло да бъде невъзможно бащата да постигне желания резултат по този начин. Но освен това, не било и в природата на този баща, а още повече според характера на Бога, да използва сила. За тях единствената приемлива служба е тази, която произхожда от едно възпитавано в любов сърце.

3. Игнориране на проблема.

Трета алтернатива била да се игнорира безмълвно промяната, преструвайки се, че пушката никога не е била вкарвана в дома и сякаш всичко е наред, когато всъщност това не е така. Това отново не бил изходът от тази ситуация, защото грехът не може да бъде пренебрегнат. Нито любовта, нито справедливостта позволяват това. Беззаконието изисква внимание. Винаги ще има реакция спрямо него, независимо дали става въпрос за реакцията на спасяващата любов или реакция на отмъстителна и разрушителна омраза.

Като разгледал и отхвърлил всяка от тези възможности, какво оставало на този благочестив човек? Какво би направил Бог в една такава ситуация?

Първо, бащата на момчето е разбрал, че синът му е поставил себе си, други хора, домашен добитък и диви животни в положение на голяма опасност. Бивайки неопитен и необучен стрелец, той трябвало да бъде научен относно:

- Необходимостта да следи какво има около целта, за да се гарантира, че в огневата линия няма сгради, хора или селскостопански животни;
- Това как по един безопасен начин да носи оръжието и как да прескача препятствия, така че да не простреля себе си или приятелите си, както са правили толкова много хора;

- Ужасният потенциал от рикошет, който застрашава живота вдясно или вляво от първоначалната цел;
- Това как се доближи достатъчно до пляката, за да намали възможността от такова раняване на животното, което след това би го карало да се влече, минавайки през дълги страдания преди смъртта си.

той трябва да бъде научен на тези и други неща, за да спаси себе си и другите от най-лошите резултати на това, което е избрал.

Въпреки че бащата вече не можел да спаси младежа от използването на пушка, той можел, ако му бъде разрешено, да даде необходимите инструкции, за да го спаси от сериозни последици. Дори дивите животни щели да бъдат облагодетелствани от тази спасителна служба, тъй като, макар и да не могат да бъдат спасени от смърт, те биха могли да бъдат избавени от дълго страдание.

Тъй като отговорът на Бога и на тези, които ходят с Него, винаги ще бъде в параметрите на спасяващата любов, има само един път сред предложените по-горе, който Господ или този баща могат да последват. Бог е по природа спасител. Такъв бил и бащата, представен в тази илюстрация. Когато на Бог се пречи да спасява хора в една област, той все още упражнява спасителната си сила по всеки възможен начин.

Затова, когато бащата на момчето установил, че дълго преследваните му цели да спаси младежа от вземането на оръжие са се провалили, той осъзнавал, че все още може да направи много, за да спаси момчето от най-лошите последици на това, което е избрало. И така, с тъга, но и с нежно достойнство, бащата дръпнал сина си настрана и разговарял с него. Той изразил разочарованието си, че младият мъж е избрал да върви по този път, но го уверил, че ще уважава изцяло решението му.

Нежно му показал, че има опасност, свързана с използването на такова оръжие, от която момчето може да бъде защитено само като приеме и спазва редица конкретни предпазни мерки. Бащата показал, че е повече от готов да наставлява внима-

телно сина си в тези неща, за да го спаси от злополуки.

Облекчен, че родителят му не го застрелва с огнено обвинение, синът вече не се опитва да се съпротивлява. Вместо това той изразява желанието си да се учи. **По този начин той показва странността на човешкото поведение, която се изразява в нежеланието на хората да се подчиняват на Бога, когато става въпрос за по-висшите нива на вяра, докато в същото време се съгласяват да следват съветите Му на по-ниски нива.**

Израил, например, не бил готов да се довери напълно на Бога, оставяйки меча на страна, но приел и последвал съветите Му относно ограниченията, имащи за цел да намалят злините му. По подобен начин синът, който се бил отказал от принципите на баща си по отношение на пълното отхвърляне на огнестрелно оръжие, бил готов да уважава съветите му при неговото използване.

Така бащата започнал тренировъчната сесия, като подчертал, че нищо от това, което ще направи или каже, не показва, че се е променил ни най-малко.

Бог, който е поставен в същото положение заради решимостта на децата Си да използват унищожително оръжие, също тържествено предупредил, че Неговите усилия да ги спаси от най-лошите последици на това, което са избрали, не показват

промяна в Него, въпреки че Неговите действия биха могли да бъдат тълкувани и по друг начин.

„Аз Господ не се изменявам.“ (Малахия 3:6)

„Исус Христос е същият, вчера, днес и довека.“
(Евр. 13:8)

„...при когото няма изменение или сянка на промяна.“ (Яков 1:17)

Макар хората да знаят, че преди влизането на греха, Бог никога не е унищожавал и въпреки тържествените заявления на Бога, че никога не е настъпвала промяна в Него, хората все още поглеждат към Неговите вечни усилия да ги спаси и ги интерпретират като действия на Един, Който е станал досущ като човека [Псалм 50:21].

Бащата в нашата история не трябвало да променя пътищата си, за да инструктира сина си как да бъде внимателен убиец. Нито Бог трябвало да променя Своите пътища, за да спаси Израил от жестокото използване на меча. Никой от двамата не отнемал живот; искали само да спасяват. Но когато отнемането на живота било неизбежно, те се опитвали, до колкото е възможно да спестят страданията.

Сега да предположим, че един от селяните, човек, който най-силно се е стремил да промени мисленето на бащата, се оказва там, докато тече сесията. От разстояние, твърде голямо, за да чуе всичко казано, той наблюдавал как бащата инструктира сина как да използва огнестрелно оръжие.

Какви предположения ще направи този човек? Какви изводи ще си извлече?

Той никога не е имал духа на бащата и затова никога не е можел да го разбере. Съответно той не е имал възможността правилно да прецени какво прави бащата. Затова той би изтъквал видяното от него като сигурно доказателство, че бащата се е променил.

Наблюдателят не би губил време и веднага би се върнал при своите другари ловци, за да обяви, че бащата си е променил

мисленето. Би им казал, че бащата е вече ловец като тях. Като доказателство за своите недоверчиви слушатели той би предложил това, което е виждал, че прави бащата, докато той всъщност е инструктирал момчето как да борави с оръжие.

Неговият доклад за физическите действия на бащата действително би бил верен, защото точно това той е виждал, че прави бащата, но изводите, направени от тези доказателства, са обратни на истината.

„Също както този баща е бил преценен погрешно, така е станало и с Бога.“

Страници 328-333 от *Ето вашият Бог* на Ф. Т. Райт (1979 г.)

Успявате ли да видите паралела между тази история за бащата, който се занимава със сина си и Бог, който трябва да се справи с Неговия народ в светлината на взетите от него решения? Човекът е изпаднал дълбоко в греха и поддържа идеи, които не променя лесно. Светът, в който живеем, повлиява всичко свързано с начина ни на мислене; идеите ни за справедливост, закон, успех, нечестие и правда са омърсени. Това включва и начина по който възприемаме Бога.

Исус изказва подобна идея, когато фарисеите го питат защо Мойсей е разрешил развода, когато Исус казва, че разводът не е Божият план. Той отговаря по следния начин:

„Казаха му: Тогавя Мойсей защо заповяда мъжът да даде разводно писмо и да я напусне?“

Каза им: Поради вашето коравосърдечие Мойсей ви е позволил да напускате жените си; но отначало не е било така.“ (Матей 19:7-8)

Пълно възприемане на войнствения светоглед

Бог силно се тревожи (или ревниво, както Библията често казва) за хората, които е извел от Египет. Той знае, че времето им там е повлияло дълбоко мисленето им и че то ще ги доведе до много трудности и проблеми. Бог има план. Знае, че израилтяните се плашат от Него, но въпреки това трябва да дойде при тях, по начина по който си Го представят. В противен случай те не биха се страхували от Него и не биха Го уважавали. Това не е, защото Бог иска да плаши хората, а защото, когато ние не се страхуваме и не Го уважаваме като Творец и Такъв, Който поддържа света, тогава, в ущърб на самите нас, ще се страхуваме и почитаме идолите на въображението си. Боли Го, когато вижда липсата ни на внимание към Него и Неговия закон, защото знае, че тя ще доведе до нараняване в бъдеще.

И целият народ гледаше гърмовете, пламъците, гласа на тръбата и димящата планина; и като видяха, хората се разтрепераха и застанаха надалеч.

И казаха на Мойсей: Ти ни говори и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем!

Но Мойсей каза на народа: Не се бойте. Бог дойде, за да ви изпита и за да бъде страхът от Него пред лицето ви, за да не съгрешавате.

Така народът стоеше надалеч. А Мойсей се приближи до мрака, където беше Бог. (Изход 20:18-21)

Представете си как Божието слово, което е живот за нас, те възприемат като нещо, което донася смърт! Явно няма да обичат Бога, но въпросът е дали поне ще се боят от Него? Не, няма да се боят, защото много скоро след като направят златно теле, Моисей ще строши пред тях Десетте заповеди. В този момент незапознатите с тази история, биха предположили, че Бог би се отказал от израилтяните. Но Той има план как да възвърне любовта им чрез Мойсей.

Използвайки цялото това бедствие, Бог е в състояние да

сметчи сърцето на Мойсей. Той извлича от Мойсей молба за Своя народ и това позволява на Мойсей да вижда милостта на Бога по-дълбоко. Той показва на Мойсей Своя характер („жалостив и милостив, дълготърпелив...” - Изход 34:6) Мойсей вижда плана на спасението и започва да разбира добротата на Бога в даването на Своя Син, за да можем да имаме прошка за греха и законът да бъде записан на сърцата ни. Тогава Бог изпраща Мойсей да сподели тази красива и добра новина с израилтяните. Но се случва нещо сърцесъкрушително.

И когато Мойсей слизаше от Синайската планина и държеше двете плочи на свидетелството в ръката си, при слизането си от планината Мойсей не знаеше, че кожата на лицето му блестеше, понеже Бог беше говорил с него. Но Аарон и всичките израилеви синове видяха Мойсей, и ето, кожата на лицето му блестеше; и се бояха да се приближат при него. Затова Мойсей ги повика и тогава Аарон и всичките началници на обществото се върнаха при него и Мойсей говори с тях. ... И Мойсей свърши да говори с тях и сложи на лицето си покривало. (Изход 34:29-31, 33)

Докато Мойсей бил затворен на планината с Бога, планът за спасение, датиращ от падането на Адам, му бил разкрит по един най-впечатляващ начин. Тогава той научи, че самият ангел, който провеждаше пътуванията на израилтяните, трябваше да се разкрие в плът. Божият скъп Син, който беше едно с Отца, трябваше да направи едно с Бога, всички които биха повярвали и биха уповавали на Него. Мойсей видя истинското значение на жертвените приноси. Христос учеше Мойсей на евангелския план, а славата на Евангелието чрез Христос осветяваше лицето на Мойсей, така че хората не можеха да го гледат.

Самият Мойсей не осъзнаваше сияйната слава, отразена върху лицето му, и не знаеше защо израилтяните избягаха от него, когато се приближи до тях. Той

ги повика при себе си, но те не посмяха да погледнат към това прославено лице. Когато Мойсей научил, че хората не могат да гледат лицето му поради славата му, той го покрил с покривало. (Знамения на времето, 14-ти март, 1878 г.)

Израилтяните отхвърлили светлината. Не можели да търпят истинския характер на Бога и помолили Мойсей да сложи покривало на лицето си. Отхвърлили Божията слава, която е Неговият характер. Утвърдили решението си да не говорят директно с Бога и да не Го познават такъв, какъвто е наистина - Същество с характер, точно като този, който Неговият Син Исус показал в живота Си на земята. Израилтяните утвърдили решението си; щели да превземат Ханаан според техните собствени дела. Те следвали буквата на закона, но не и духа му. Дали Бог сега щял да ги отреже? Не. Той щял да върви с тях по пътя им и да ги призовава да разпознаят греховността на пътищата си, за да се променят. Така започва трагичната история на нацията Израил.

Бог говори на Израил през очилата на войната

Израилтяните били избрали войната и сега историята им щяла да се върти около нея. Щели да се борят, минавайки през всевъзможни възходи и падения. Когато се подчинявали на Бога, побеждавали в битка. Победата им ги карала да се възгордяват и да стават самоуверени. После продължавали да не се съветват с Господ и послушанието им отново заслабвало. След това загубвали следващата си битка. Тогава се покаявали и отново се приближавали до Бога.

Тяхната история се определя от тези възходи и падения със случайно осъзнаване смисъла на събитията. С течение на времето това се превърнало в тяхната връзка с Бога, тяхното преживяване на вяра. Виждаме колко невъзможно за тях било да се измъкнат от този цикъл дори по времето на най-голямото

поколение израилтяни - това по времето на Исус Навин. Те превзели Йерихон чрез вяра и скоро след това се случило следното:

Голямата победа, която Бог спечели за тях, направи израилтяните самоуверени. Тъй като Господ им беше обещал ханаанската земя, те се почувстваха сигурни и не успяха да осъзнаят необходимостта от полагаане на всичките си възможни усилия, а после смирено да търсят божествена помощ, която единствено би могла да им осигури победата. Дори Исус състави плановете си за завладяването на Гай, без да търси с усърдна молитва да получи съвет от Бога.

Израилевото събрание започна да възвишава собствената си сила и умение и да гледа с презрение към жителите на земята. Ерихон беше превзет по великолепен начин и се очакваше лесна победа при Ай. Затова три хиляди мъже се считаха за достатъчни да извършат нападението. Израилтяните се втурнаха в битка, без уверението, че Бог ще бъде с тях. Те бяха неподготвени за решителната съпротива, която срещнаха и, ужасени от числеността и старателната подготовка на враговете си, се обърнаха и избягаха. Те бяха жестоко преследвани от ханаанците и трийсет и шест от техния брой бяха убити.

Неочакваното поражение донесе мъка и обезкуражаване на цялото израилево събрание. Исус гледаше на техния неуспех като израз на недоволство от страна на Бог и с дълбоко унижение той падна на земята на лицето си пред ковчега. Израилевите старейшини се обединиха с него в този акт на самоунижение и онемели от учудване и ужас останаха в това положение до вечерта. Тогава Исус представи въпроса пред Господа в сериозна молитва:

„Уви, Господи Боже, защо изобщо си довел този народ отвъд Йордан, за да ни предадеш в ръката на аморейците, за да ни погубиш? Не би ли бил

доволен Бог да живеем от другата страна Йордан! Господи, какво да кажа, когато Израил обърна гръб пред враговете си? Защото ханаанците и всички жители на земята ще чуят за това и ще ни заобиколят и ще отсекат името ни от земята; и какво ще направиш с великото си име?”

Исус прояви истински ревност за честта на Бога, но неговите молби бяха смесени със съмнение и неверие. Мисълта, че Бог е довел народа си отвъд Йордан, за да ги предаде на силата на езичниците, е грешна и недостойна за водач на Израил. Исусовите чувства на униние и недоверие бяха необясними с оглед на могъщите чудеса, които Бог бе извършил за избавлението на Своя народ, и многократното обещание, че ще бъде с тях, като изгони нечестивите жители на земята.

Но нашият милостив Бог не посети слугата Си с гняв поради тази грешка. Той жалостиво прие унижението и молитвите на Исус Навин и в същото време внимателно смъмри неверието му, след което му разкри причината за тяхното поражение... (Знамения на времето, 21-ви април 1881 г., Параграф 2-7)

Споделям това, не защото гледам по един негативен начин на Исус и израилтяните, защото със сигурност ние сме същите - Елн Уайт казва, че повтаряме историята на тази нация. Това, което искам да отбележа, е отсъствието на признание за намиращата се по-дълбоко греховност, отсъствието на молба за прошка в молитвата на Исус. Вместо това постоянно се чува един обвинителен тон срещу Бога: „Защо изобщо си довел този народ отвъд Йордан, за да ни предадеш в ръката на аморейците и да ни погубиш?“ Това е съзнанието, в което евреите били заключили себе си.

Бог не оставил Своя народ. Той дал обещание на Авраам и неговото потомство. Винаги е било възможно Израил да излезе от грешното си разбиране за Бога. Няколко последователни по-

колениа на истинско поклонение, без идолопоклонство, докато усърдно изследват закона и се покаяват за греха, биха могли да издигнат верската им опитност на много по-високо ниво. Но това не се случило. Древният Израил не желаел да променя виждането си за Бога. Вместо това той искал да убива с камъни пророците, предлагащи учения, които биха послужили като стъпки, водещи в крайна сметка към една по-висока перспектива. Ето защо човекът, за когото Божият Син казва, че е най-големият от пророците, изпаднал в съмнение и ужас, когато не видял Бог да действа по начина, по който си мислел че учи.

Йоан Кръстител, както и учениците на Спасителя, не разбираше естеството на Христовото царство. Той очакваше Исус да заеме Давидовия трон и тъй като минаваше времето, а Спасителят не предяви правата Си за царската власт, Йоан се обърка и разтревожи. Той бе заявил на народа, че за да пригответ пътя пред Господа, трябва да се изпълни пророчеството на Исаия — планините и хълмовете трябва да се снишат, кривите пътища да се изправят и неравностите да се изравнят. Той бе очаквал високите места на човешката гордост и власт да бъдат съборени. Посочил бе Месия като Този, в Чиято ръка бе веялката и Който щеше внимателно да очисти Своето зърно, Който щеше да събере пшеницата в Своята житница и да изгори плевелите с неугасим огън. И Йоан, подобно на пророк Илия, в чийто дух и сила се бе явил в Израил, очакваше Господ да открие Себе Си като Бог, Който отговаря с огън. (Копнежът на вековете, Гл. 22, Параграф 4)

Йоан Кръстител е наследил този възглед за Бога от своите предци. И ако най-великите израилтяни не могли да разберат същността на Христовото царство, как биха живели тези, които живеят в най-мрачните времена на древния Израил? Нека сега обърнем внимание на книгата Съдии.

Както съгитe, така ще бъдете съдени

Хората служеха на Господа през всичките дни на Исус Навин и през всичките дни на старейшините, които надживяха Исус Навин, които бяха видели великите дела на Господа. Те се бяха покаяли за своите грехове и бяха получили прошка, но семето на злото беше засято и то се появи, за да даде плод. Исусовият живот на непоколебима почтеност приключи. Гласът му вече не се чуваше с изобличение и предупреждение. Един по един верните стражи, прекосили Йордан, оставяха въоръжението си. На сцената на действие се появи ново поколение. Хората се отклониха от Бога. Поклонението им беше смесено с погрешни принципи и амбициозна гордост...

Човекът е склонен да забравя Бога, макар да твърди, че Му служи. Хората от Назарет смятаха, че обичат Христос, но когато Той им показа, че не са повече небесни любимци, отколкото езичниците, те го извлякоха от синагогата и се опитаха да Го хвърлят от върха на хълма. Множествата, които бяха хранени от Христос, мислеха, че Го обичат, докато не им каза, че се грижат повече за хляба, който гние, отколкото за хляба на вечния живот. Богатият и млад управител смяташе, че обича Спасителя. Той беше слушал благодатните думи, които излизаха от устата Му, и беше видял прекрасните Му дела. Но когато Спасителят каза: „Продай това, което имаш, и дай на бедните, и ще имаш съкровище на небето; и ела да ме последваш“, той си отиде наскърбен и се вкопчи в своя идол. Той обичаше богатството си повече, отколкото обичаше Христос. Симон фарисеят мислеше, че обича Исус, докато не откри, че Спасителят не го цени толкова високо, колкото бедната, скърбяща и разкаяна жена.

Мнозина виждат много за възхищение в живота на Христос. Но истинската любов към Него никога не може да обитава в сърцето на себеправедните. Когато не виждаме собствената си деформация, това означава, че не можем да видим красотата на Христовия характер. Когато сме напълно събудени за собствената си греховност, ще оценим Христос. (Ривю енд Херълд, 25-ти септември, 1900 г.)

Цитирах този дълъг пасаж, защото се надявам да покажа какъв е големият проблем за израилтяните, както и за нас. Още в началото на книгата Съдии четем, че грешките на техните предшественици се разширяват. Тъй като вече са в „обещаната земя“, те се чувстват в безопасност. Забравят какво е направил Бог за тях. Не са в състояние да разберат собствената си греховност, последиците от тази греховност и действията на Христовото царство. Така цикълът се повтаря отново и отново:

И израилевите синове вършиха зло пред ГОСПОДА и забравиха ГОСПОДА, своя Бог, и служеха на ваалимите и на ашерите. И гневът на ГОСПОДА пламна против Израил и Той ги предаде в ръката на месопотамския цар Хусанрисатаим; и израилевите синове служиха на Хусанрисатаим осем години. И израилевите синове извикаха към ГОСПОДА и ГОСПОД издигна спасител за израилевите синове, който ги спаси — Готониил, синът на Кенез, по-младият брат на Халев. И ГОСПОД-НИЯТ Дух беше върху него и той съди Израил. Той излезе на бой и ГОСПОД предаде в ръката му месопотамския цар Хусанрисатаим; и ръката му беше силна над Хусанрисатаим. (Съдии 3:7-10)

И израилевите синове отново вършиха зло пред ГОСПОДА. И ГОСПОД укрепил моавския цар Еглон против Израил, защото вършиха зло пред ГОСПОДА. ... И израилевите синове служиха на моавския цар Еглон осемнадесет години. И израилевите синове извикаха към ГОСПОДА и ГОСПОД издигна избавител — Аод,

синът на вениаминеца Гира, мъж левак. Чрез неговата ръка израилевите синове изпратиха подарък на моавския цар Еглон. (Съдии 3:12,14-15)

После израилевите синове пак вършиха зло пред ГОСПОДА; а Аод беше умрял. И ГОСПОД ги продаде в ръката на ханаанския цар Явин,... И израилевите синове извикаха към ГОСПОДА,... (Съдии 4:1-3)

Тъй като израилтяните смятали Бога за Бог на войната и наказанието, те възприемали и всичките Му закони като необходими единствено във време на криза – когато се смятали за наказани или преследвани. Не виждали, че Бог се грижи за тях и в добри времена, и не могли да осъзнаят как следването на Неговите закони би им осигурило благословение в реколтата, в семейството, в здравето и в отношенията им със съседните народи. Те гледали на закона като тежест, а не като благословение; нещо, което трябва да се направи, за да се спечели Божиата благосклонност.

Когато в земята имало мир, те смятали, че това било, защото са почитали човекът, чрез когото Бог ги е избавил - не виждали, че избавителят е просто проводник на Отец - източникът на всички добри неща. Бог се опитвал да работи с тях, но те ограничавали делото Му чрез неверие. Бог не би ги принудил да Го виждат по различен начин. Неспособността им да обичат Бога означавала, невъзможност да обичат и враговете си.

Независимо от тяхното отстъпничество и голямо нечестие, Господ не изостави напълно Своя народ. От време на време Той издигаше верни и храбри мъже, за да ги избави от потисничеството на враговете им. Но сърцата на хората бяха толкова покварени от злия им курс, че възстановяването на чистотата на вярата и поклонението не бе лесна задача. Когато избавителят умираше и хората биваха освобождавани от неговата власт, те се връщаха към идолопоклонството си ...

Господ се опита да доведе народа Си в положение, в което Той да може да прояви силата Си в тяхна пол-

за; но сърцата им бяха склонни да се отдалечават от Бога и те не желаеха да се подчиняват на Неговите изисквания. Каква слепота! Каква необяснима глупост! Също толкова неразбираем е ходът на онези, които Бог е надарил с интелектуални дарби и заобиколил с временни благословения, но които предпочитат световните печалби и дори угаждането на принизяващи страсти, вместо Бог и Неговата безкрайна любов. (Знамения на времето, 9-ти юни, 1881 г.)

Бог е искал да отговори на желанието им да ги избави. Състоянието им било единствено в резултат на тяхната преценка за Неговия характер. Ето защо виждаме, че техните съдии са дошли по начин, съответстващ на отстъплението им - всички те били военни генерали. Това по-късно щяло да ги накара да мислят, че Месията също щял да бъде такъв, без да си дадат сметка, че Бог работи само в техните рамки и че самият Той всъщност не е като тях.

Това желание да бъдат съдени от човек и да бъдат карани да вършат правото, показвало, че законът не е в сърцата им. Този манталитет, изразяващ се в желанието им да имат над себе си човек, който да ги води вместо Бога, или човек, който да поема отговорността в подчинението на Бога, за да се намали отговорността на народа, в крайна сметка щял да се прояви в желанието им да имат цар.

Израил иска цар

А ГОСПОД каза на Самуил: Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не теб отхвърлиха, а Мен отхвърлиха, да не царувам над тях. Според всичките дела, които извършиха от деня, когато ги изведох от Египет, чак до този ден, като Ме оставиха и служиха на други богове, така правят и на теб. Зато ва сега послушай гласа им. Но строго ги предупреди и

им покажи какво ще бъде правото на царя, който ще царува над тях. (1 Царе 8:7-9)

Виждаме, че Бог им дава това, което искат, но не и без преди това да ги предупреди какво ще прави царят - ще взема синовете им като войници, ще иззема реколтата им, ще ги обложи с данъци, ще принуди дъщерите им да работят за него, ще взема животните им и т. н. и т. н. Царят ще ги потиска. Но забележете важния факт - въпреки че игнорират предупреждението Му, Бог не ги оставя. Той им помага да изберат цар и се опитва да води този цар. Създава закони за такъв сценарий. Но помнете, това не означава, че Бог е искал цар.

Това е Божията разрешителна воля, Неговото приспособяване към сценарий, който първоначално не е искал; както бащата, който учил сина си как да ловува, за да гарантира неговата безопасност и тази на останалите хора. Това е в противовес със съвършената воля на Бог, каквато Той би искал да осъществи. Един пример за съвършената воля на Бога било Неговото желание да приемем Христос, вместо да Го убиваме; но след като Го убихме, Той имал план как да използва това за наше добро. В крайна сметка Неговата съвършена воля е била човекът никога да не яде от забранения плод и всичко оттогава насам е Неговата разрешителна воля.

Ето обяснението на Рей Фоучър от прекрасния му уебсайт, www.characterofgod.org

Тъй като няма установена монархия и линия на наследяване от нея, кой ще бъде царят? Бог знаел какъв цар искат. Той взел решението и избрал човек, който ще им е угоден. В деня, когато царят бил представен, Той отново им напомнил, че това не е добра идея:

Но днес вие отхвърлихте своя Бог, който ви избави от всичките ви бедствия и скърби, и Му казахте: Постави цар над нас! Затова сега се представете пред ГОСПОДА според племената си и според хилядите си. (1 Царе 10:19)

Тогава изтичаха и го доведоха от там; и той застана

сред народа и **беше с една глава по-висок от целия народ. И Самуил каза на целия народ: Виждате ли този, когото ГОСПОД избра — че няма друг като него в целия народ!** Тогава целият народ извика и каза: Да живее царят! (1 Царе 10:23-24)

Забелязваме как се казва, че Господ бил избрал Саул и че той бил по-висок от всички останали. Но в действителност Бог избирал някой според техните сърца ; висок мъж е видима характеристика на достойнство, което означава всичко за хората, но не и за Бога. След първата военна победа на Саул като цар, Самуил го представил отново, потвърждавайки, че той е според техния избор:

И сега, ето царят, когото избрахте и когото искахте!
И ето, ГОСПОД постави цар над вас. (1 Царе 12:13)

Саул бил техният избор, а не Божият - това било второ приспособяване от страна на Бога. Той избрал Саул, но Саул бил човек, който отговарял на желаните от хората параметри. Ако в този момент Бог се е чувствал свободен да избере човек за цар, той щял да е някой като Давид. Отново било потвърдено, че това, което са направили, е грешно:

И целият народ каза на Самуил: Помоли се за слугите си на ГОСПОДА, своя Бог, за да не умрем, защото към всичките си грехове прибавихме и това зло, да искаме за себе си цар!

А Самуил каза на народа: Не се бойте. Вие наистина извършихте цялото това зло; но не се отклонявайте от следването на ГОСПОДА, а служете на ГОСПОДА с цялото си сърце. (1 Царе 12:19-20).

Макар че постъпили нечестиво, те не се обърнали изцяло от следването на Бога и Той продължил да работи с тях, въпреки избора им. Колко милостив е Бог! Дори когато Саул пропаднал, Бог продължи да разрешава монархията, но Той лично им избрал втория цар:

Но сега царството ти [на Саул] няма да се утвърди. ГОСПОД си потърси човек по сърцето Си и ГОСПОД оп-

редели него за княз над народа Си, понеже ти не спази онова, което ГОСПОД ти заповяда. (1 Царе 13:14)

Бог работил с тях в рамките на направения от тях избор, въпреки че не одобрявал този избор. Знаем, че Бог не е одобрил това Израил да има монархия, но Той продължил да се приспособява към тях; и докъде довело това? В началото Бог бил техният цар:

А когато видяхте, че Наас, царят на синовете на Амон, дойде срещу вас, ми казахте: Цар да царува над нас! — когато ГОСПОД, вашият Бог, ви беше цар. (1 Царе 12:12)

Накрая те, или поне техните ръководители, казали:

... Махни Го! Махни Го! Разпъни Го!... Нямаме друг цар освен императора! (Йоан 19:15)

<https://characterofgod.org/gods-accommodation-for-man/>

Макар да противоречи на Божията воля, този принцип на работа с човека там, където е и чрез избора, който прави, е представен като Божието приспособяване. Виждаме как Бог работи чрез целия този процес. Хората не биха приели Давид, ако той е бил избран от самото начало; и самият Саул едва е бил приет. Ако Бог им бил позволил сами да изберат цар, това би довело до гражданска война. Затова Бог направил най-доброто, което можело да се направи, според това, което им позволява вярата. Той не е предопределил Саул за провал; дал Му Духа Си, за да го подготви напълно за изпълнение на задачата да бъде цар. Но когато Саул се провалил, Бог използвал това, за да се опита да покаже на хората как в неговия неуспех се отразява собствения им провал. Той позволил грехът да изобилства, така че благодатта да изобилства много повече (Римл. 5:20), ако си признат греха. Бог се надявал всички тези уроци да бъдат изучавани от всички, които живеят след това, не за да се гордеем и да си мислим, че сме по-добри, а, за да познаем себе си в тях и по този начин да се поучим от грешките им.

Въпреки че израилтяните като народ се отклониха от Бога, все пак имаше остатък, който решително

издържа на злите влияния около тях и поддържа-ше своята вяроност към Йехова. Те постоянно растяха в смелост и истинско благочестие. Те се хващаха по-здроаво за Господ, когато виждаха отстъпничеството на своите братя. Тяхната вяра се засилваше с всеки следващ конфликт. (Знамения на времето, 9-ти юни, 1881 г., Параграф 4)

Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (Матей 7:2)

Да прогължаваме ли в грях, за да изобилства благодатта?

Искам да спра тук, за да съм сигурен, че не съм разбран неправилно. Никога не трябва да мислим, че служим на Бог, като нарушаваме закона. Примамливо е да се вярва, че, тъй като Божията воля може да преодолее всички неща, следователно можем да съгрешаваме и да се разкайваме по-късно, както направи Давид, Соломон и Самсон. За тази идея говори Павел:

Тогава какво да кажем? Да останем ли в греха, за да се умножи благодатта? Да не бъде! Как ние, които сме умрели за греха, ще живеем още в него? (Римл. 6:1-2)

Ние се заблуждаваме, когато използваме грешките на благочестиви хора, за да се оправдаем, и забравяме голямото страдание, което са преживели като следствие от тези грехове. „Не се лъжете; Бог не е за подигравка; защото каквото сее човек, това и ще пожъне“ (Гал. 6:7). Това е един от най-важните уроци, които трябва да научим от Библията.

Грехът е измамен и ние флиртуваме с него с риск за душите си. Не всеки може да се хване за покаянието. Виждаме това в разграничението между Петър и Юда и не трябва просто да приемаме, че ако предадем Христос, все пак можем да бъдем простени, имайки преживяването на Петър, а не това на Юда.

Някои учат, че можем да правим неща, които не са законни, стига целта да е добра. В съвременен смисъл това се изразява с максимата „целта оправдава средствата.“ Тази идея е разпространена от „църковните отци“ в IV век и е една от основните причини за потъването на християнството в дълбока поквара и деградация.

„Човек почти не знае с какви термини на упрек да говори за това правомощие, което твърде много от най-изтъкнатите бащи на този век [4-ти век] си позволили, когато изразили мнение с мистични изрази заради целесъобразността му; или когато надхвърлят границите на истината в разгара на спора; или когато се отдават на преувеличени твърдения, риторична хипербола и бомбастични цъфтежи на изказа в съответствие с обичая и вкуса на времената.

Тази недостойна практика с основание е наречена „Falsitas Dispensativa“, измамно управление или правомощие за прикриване на истината или използване на лъжа според обстоятелствата; и тя е оправдавана и следвана от почитателите на патриархалната древност по начин, който твърде ясно показва, че в човешкия ум има склонност, когато е под фанатична възбуда, да „повярва в лъжа.“

Именно тази „Falsitas Dispensativa“ позволила на Йероним и неговите съвременници да изградят тази структура, наречена църква от четвърти век, която е така различна от „Светият Господен храм, подходящо поставен върху основата на апостолите и пророците.“ (Виджилантий и неговите времена, У. С. Джили, 1844 г.)

Тази идея също била позорно наследена и приложена на практика от йезуитите, авангардният орден на Контра-реформацията. Те наричали това „умствено резервиране“ или „лъжа по необходимост“. Наричали го също двусмислица. Трябва да внимаваме с това.

Казвам го, за да не си вадим погрешни поуки от Библията. Обяснявайки принципа на приспособяването, аз се надявам, че читателят вижда Божията милост дори в греховността на човека, а не че греховността на човека е приемлива за Бога. Нека си спомним какво се казва за последния народ на Бога:

„И в устата им не се намери лъжа, те са непорочни.“
(Откровение 14:5)

Безбожният брак на Самсон и моралното състояние на Израил

В живота на Самсон ясно виждаме принципа на Божието приспособяване. Той бил призван от Бога и Неговата воля била той да бъде свят и „да започне да избавя Израил от ръката на филистимците“ (Съдии 13:5). Бог определено не искал той да се ожени за филистимка. Прекъснал ли Бог обещанието Си, когато Самсон се оженил за филистимка? Не. Бог щял да работи чрез грешките на Самсон, като продължава да го учи и да се опитва да го обърне към Себе Си. Но сега ние влизаме в Божията разрешителна воля, а не в съвършената Му воля. Не бива да мислим, че трябва да се женим за невярващи, защото Бог е работил чрез Самсон по този начин. Бог би работил със Самсон по-добре и с по-малко страдания за него и за другите, ако той се бил оженил за вярваща жена. Съвършената воля на Бога винаги е по-добра от разрешителната Му воля.

Ако Самсон се подчиняваше на божествената заповед, така вярно както родителите му, съдбата му би била по-благородна и по-щастлива ...

Така във времето, което над всички останали е значимо с това, че той е трябвало да поддържа цялостно посвещение на Божията воля, точно когато навлиза в етапа на мъжеството, периодът, в който трябваше да изпълни своята божествена мисия - в този критичен момент от своята житейска история, Самсон се подда-

де на изкуителя и чрез неразумен брак се постави в съюз с враговете на Бога. Тази важна стъпка не беше внимателно обмислена. Самсон не се запита дали може по-добре да прослави Бога, когато се обедини с обекта на неговата фантазия, или дали се поставя в положение, в което не може да изпълни целта, която трябва да бъде постигната в живота му. На всички, които се стремят първо да почетат Него, Бог е обещал мъдрост; но няма обещание за онези, които желаят само да угодят на себе си. (Знамения на времето, 6-ти октомври, 1881 г.)

Ние също трябва да помним контекста, в който те пребивавали. Те отказвали да виждат пълния характер на Бога и вместо това избирали да Го възприемат като суров и взискателен; като бог на войната. За тях освобождението означавало победа във война. Това важи и за езичниците, които се покланяли на богове заради тяхната сила и способност да им помагат във война, а не заради добротата на характера им.

В книгата Съдии и в по-голямата част от Стария Завет виждаме, че на израилтяните никога не им хрумва да споделят за добротата на Йехова или за спасителния план. В случаите, когато усещат Божията благодат, те смятат, че това е поради тяхното първородство като синове на Авраам. Самсон не възнамерява да обърне филистимците към единия истински Бог. Такова било мисленето, с което живеели. Но Бог разбира колко ни е трудно да се издигнем над средата, културата и историята, в която се намираме, и независимо от неуспехите му, Самсон е посочен като герой на вярата в Евреи 11-та глава.

Забележете страданието, причинено от решението на Самсон и тъжното състояние на израелтяните по това време:

След приключването на сватбения празник, съпругата, която Самсон получи с цената на престъпване на Божията заповед, се оказа коварна за съпруга си. Най-накрая тя бе убита от самите хора, чиито заплахи бяха причинили нейното коварство. Самсон вече

бе дал доказателства за своята огромна сила, като уби, с една ръка, млад лъв и като уби тридесет души от Аскелон. Сега, разгневен от варварското убийство на жена си, той нападна филистимците, „и ги порази с голямо клане“. Тогава, пожелавайки да се оттегли безопасно от филистимците, **страхувайки се да се довери на собствените си сънародници**, той се оттегли при една здрава скала, наречена Елам, в областта на племето Юда.

До това място той беше преследван от голямо филистимско множество, чието присъствие възбуди голяма тревога сред жителите на Юда. **Когато научиха, че единствената цел на нашествието е пленяването на Самсон, те коварно се съгласиха да го предадат на враговете си. По този начин се надяваха да си осигурят благоволенieto на филистимците и така да облекчат собственото си потисничество.** Съответно три хиляди юдеи се изкачиха да вземат могъщия воин. Но дори и при подобни шансове те се осмелиха да направят опита само защото се чувстваха сигурни, че той няма да навреди на собствения си народ. Самсон се съгласи да бъде вързан и предаден на филистимците, но първо изиска от юдовите мъже обещание да не се нахвърлят върху самия него и по този начин да го принудят да ги погуби. Той им разреши да го вържат с две нови въжета и да го заведат при филистимците ...

Ако израилтяните бяха подготвени да се обединят със Самсон и да се включат в победата, в този момент те може би щели да се освободят от властта на филистимците. Но те бяха станали слаби и обезкуражени. Те цялостно пренебрегваха работата, която Бог им беше заповядал да изпълняват със старание и храброст; не само, че не успяваха да се освободят от езичниците, но се обединяваха с тях в унизителните

им практики, толерираха тяхната жестокост и, стига да не бе насочена срещу тях самите, дори не противодействаха на тяхната несправедливост. Когато най-сетне властта на тирана надмогна, Израил се подчини на деградацията, която можеха да избегнат, ако се бяха подчинявали само на Бога. Дори когато Господ издигаше избавител за тях, те често изоставяха избрания да постави нещата в ред и се обединяваха с най-горчивите си потисници. (Знамения на времето, 6-ти октомври, 18881 г.)

Виждаме страшните последици от нечестивия брак на Самсон - смъртта на много хора и много страдания. Също така виждаме колко ниско са паднали израилтяните. Те се примирявали с това, че са слуги на филистимците и искали само да „облекчат потисничеството си“. Напълно били изгубили вяра в Бога, който би ги избавил, и дори, когато този могъщ воин бил сред тях, те не мислели за това как да му помогнат или да се бият с него. Дори когато Бог им дал избавител според желанието им, те пак го отхвърлили! Ако Бог бил дал освободител, който приличал повече на Христос, те още повече биха го отхвърляли. Бог трябвало да слезе на тяхното ниво, за да ги издигне, надявайки се да извлече дори малко вяра от тяхна страна, върху която да може да се гради – но дори и това рядко се случвало.

Самсон убива хиляда души с магарешка челюст

И когато дойде в Лехий, филистимците излязоха срещу него с викове. Тогава ГОСПОДНИЯТ Дух дойде на него и възжетата, които бяха на ръцете му, станаха като лен, изгорен с огън, и връзките се стопиха от ръцете му. И той намери прясна магарешка челюст и протегна ръката си и я взе, и уби с нея хиляда мъже. (Съдии 15:14-15)

Задава се въпросът: как може да е според характера на Бога, Господния Дух да дойде върху Самсон и той да убие хиляда души? Но нека внимателно разгледаме стиха. Духът на ГОСПОДА дошъл върху него „и възжетата, които бяха на мишците му, станаха като лен, изгорен с огън, и връзките се стопиха от ръцете му.“ Това бил непосредственият резултат от действието на Духа Господен, а не убийството. Бог му помогнал да избяга, но Самсон решил какво ще прави по-нататък.

Тогава Самсон каза: С магарешката челюст купища върху купища, с магарешката челюст избих хиляда мъже!

И когато свърши да говори, той хвърли челюстта от ръката си и нарече онова място Рамат-Лехий.

После той много ожадня и извика към ГОСПОДА и каза: Ти даде това голямо избавление чрез ръката на слугата Си; а сега да умра ли от жажда и да падна ръката на необрязаните?

И Бог разцепи падината която е в Лехий и от нея излезе вода. И той пи и духът му се върна, и той се съживи... (Съдии 15:16-19)

Самсон отдал слава на себе си, а не на Бога. Човек с Христовия дух не се хвали със себе си, но винаги възхвалява Отец и Сина - така че, когато Самсон казал тези думи след убийството, това показва, че Бог не е бил с него в убийството. Исус казва:

Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил. (Йоан 5:30)

А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води в цялата истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща. Той Мен ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява. (Йоан 16:13-14)

Хвалбата на Самсон би имала ужасно влияние върху евреите, които по този начин щели да бъдат подтикнати да се покланят на човек, а не на Бога. Освен това по този начин филистимците не биха видели, че Йехова е осигурил победата. Народите от онези времена често превръщали хората в богове и действията на Самсон биха довели и израилтяни и езичници до по-голямо поклонение пред идола на геройството. Не забравяйте, че Бог работел в парадигмата, в която се намирали те.

Хиляди израилтяни станаха свидетели на поражението на Самсон от филистимците, но гласът на триумф не се вдига, докато героят, въодушевен от този чудесен успех, не отпразнува своята собствена победа. Но той прослави себе си, вместо да припише славата на Бога. Не мина много време след като той престана да прави това, когато му беше напомнено за слабостта му чрез най-силна и болезнена жажда. Беше се изтощил от огромните си трудове и никакво средство за задоволяване на нуждите му не беше под ръка. Той започна да чувства своята пълна зависимост от Бога и се убеди, че не е побеждавал със собствената си сила, а със силата на Всемогъщия. (Знамения на времето, 6-ти октомври, 1881 г., Параграф 13)

Бог дал на Самсон сила да направи това, а Самсон я приел, но отхвърляйки Божия характер. Това е един от начините, по които Бог признава свободната ни воля. Същото е и със Сатана, който има много сила и всичката тази сила идва изцяло от

Бога; но той отхвърля Божия характер. На хората тази сила се дава в благодатното време с надеждата, че най-накрая Божият характер ще бъде приет и така човек ще може да влезе във вечния живот.

Всички наши дела се извършват чрез силата на Бога, дори и извършените от нечестиви хора. Красивата пианистка, великият футболист, ултра-маратонецът. Въпросът е дали признаваме, че силата идва от Бога, за да може в крайна сметка да се покаем, че сме я използвали погрешно и да се обърнем към Него, за да заживеем според Неговата воля (в Неговия характер). Другата възможност е да приемаме живот / сила от Бога в духа на Сатана, измъчвайки Божията сила, която е Христос (1 Кор. 1:24), използвайки я за беззаконие и грях, което в крайна сметка ще доведе до вечната ни смърт.

Самсон използвал Божията сила за грешни цели, но Бог не го отрязал. Вместо това Той му помогнал да осъзнае слабостта си чрез жажда и да разпознае грешката на само-провъзгласеното му величие, когато всичко, което той имал, и всичко, което ние имаме, идва единствено от Бога. Но този грях на Самсон бил извършен в невежество, според светогледа, който той наследил.

Веднъж говори Бог, и два пъти чух това — че силата е Божия.

И Твоя е, Господи, милостта, защото Ти отплащаш на всекиго според делото му. (Псалми 62:11-12)

Предполагайки, че Бог го е извършил

Значи Бог е убил хиляда мъже с челюстна кост? Не, Бог използвал греховността на човека - в случая неговия войнствен характер - за да го научи на урок и да го приближи до Себе Си. Самсон предположил, че това искал Бог, защото така бил научен. Това е точно както в случая с Илия, който мислел, че Бог е в земетресението, във вятъра, в огъня. Точно както и при учениците, които предположили, че Бог е този, който изпратил огън

от небето, когато Илия го е призовал.

Когато учениците Му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби, (както стори и Илия)?

А Той се обърна и ги смърми, (и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси). И отидоха в друго село. (Лука 9:54-56)

Ако Човешкият Син не е дошъл да погуби, а да спаси, можем ли някога да Му припишем унищожение? Библията казва, че Сатана е унищожителят (1 Кор. 10:10; гръцката дума за изстребител е „отровна змия“). И все пак днес се приема, че Христос е убил първородните в Египет, изгорил е Надав и Авиуд, погълнал е Корей в рова, убил е асирийците с язва. Обикновено всички напасти и природни бедствия се смятат за причинени от Бог и затова в застрахователните документи се наричат „актове на Бога“.

Не можем да оценим колко много дължим на Христос за мира и закрилата, на които се радваме. Обуздаващата сила на Бога - тя е, която не допуска човечеството да премине напълно под управлението на Сатана. Непокорните и неблагодарните имат голяма причина да благодарят за Божията милост и дълготърпение, които задържат жестоката, враждебна сила на злия. Но когато хората преминат границите на Божественото дълготърпение, ограничението се премахва. **Бог не застава пред грешника като екзекутор на присъдата за извършеното престъпление**, но оставя отхвърлилите Неговата милост на самите себе си, за да пожънат посятото. Всеки отхвърлен лъч светлина, всяко презряно или незачетено предупреждение, всяка страст, на която се отдава човек, всяко престъпване на Божия закон е семе, носещо сигурната си жетва. Отблъскван постоянно, Божият Дух най-после се оттегля от грешника и тогава той остава без каквато и

да е сила, с която да владее злите страсти на душата си, и без никаква закрила от злобата и враждата на Сатана. {Великата борба, Гл. 1, Параграф 46}

Но Бог не е такъв и това е урок, който всички трябва да научим. Когато Йоан бил объркан, защото Исус не правел това, което той очаквал (да стане светски цар и да управлява народите), той изпратил пратеници до Исус, за да го попитат за Неговата мисия. Учениците на Йоан наблюдавали как Исус лекува болните, дава зрение на слепите, възвръща слуха на глухите и поучава хората. Тогава те се върнали и казали на Йоан какво са видели:

Учениците отнесоха вестта и тя бе достатъчна [да задоволи Йоан, че Исус е Месия]. Йоан си спомни пророчеството за Месия: „Защото Господ Ме е помазал да благовествам на кротките. Пратил Ме е да превържа сърцесъкрусените, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните, да проглася годината на благоволенieto Господно“ (Исаия 61:1,2). Делата на Христос не само Го изявяваха като Месия, но показваха и по какъв начин трябваше да се установи Неговото царство. На Йоан бе открита същата истина, както и на Илия в пустинята, когато „голям и силен вятър цепеше бърдата и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не бе във вятъра; а подир вятъра земетръс, но Господ не бе в земетръса. И подир земетръса огън, но Господ не бе в огъня; а подир огъня“ Бог говори на пророка с „тих и тънък глас“ (3Царе 19:11,12). Така Исус трябваше да извърши Своето дело не със звън на оръжия или чрез преобръщане на тронове и царства, а като говори на сърцето на човека чрез живот на милост и саможертва. (Копнежът на вековете, Гл. 22, Параграф 14)

Какво да кажем за сценария, в който участвал Самсон? Поради културата на неверие, в която израилтяните са били по времето на съдиите, Бог не можел да работи с тях чрез дейст-

вия на „милост и саможертва“. Можел да действа само чрез събития, които използвал, за да научи доколкото е възможно на най-доброто, като същевременно гарантира свободната им воля. Филистимците също разбирали само от меч и те били закоравили сърцата си дотолкова, че Бог не можел да ги защити от Самсон.

Когато родители или ръководители пренебрегват задължението си да накажат нечестият, това ще направи самият Бог. Неговата въздържаша сила спрямо служителите на злото ще бъде в определена степен отстранена, така че течението на събитията ще доведе до наказване на греха с грях. (Патриарси и пророци, Гл. 72, Параграф 5)

Убийството на Самсон било грях. Но в рамките, в които се намирал, той не можел да разпознае това. Дори в момента в армията има християни и Бог отговаря на молитвите им и им помага, според тяхното познание за истината. Но когато научат достатъчно, Бог очаква от тях да се покаят, нищо, че е действал в предишната им рамка, за да ги достигне. Ако сте имали диавел, защото никога не сте чували за законите на здравето, Бог може да ви излекува чрез чудо; но тези, които познават законите на здравето и умишлено ги пренебрегват, не трябва да очакват чудотворно изцеление. Такива трябва да признаят греха си и да поискат дара на покаянието и прошката.

Според светлината, която са имали, те ще бъдат съдени и наказани. (Младежки инструктор, 8-ми юни 1893 г.)

Бог ни държи отговорни за всичко, което бихме могли да бъдем, ако усъвършенстваме талантите си. Ще бъдем съдени според това, което би трябвало да сме, но не сме; това, което сме можели да направим, но не сме го постигнали, защото не сме използвали силите си, за да прославим Бога. За всички знания, които сме можели да придобием, но не сме го направили, ще има вечна загуба, дори и да не загубим ду-

шите си. (Свидетелства към служителите и евангелските работници, стр. 146, Параграф 2)

Самсон остава герой на вярата, въпреки че е убил мнозина, защото е съден според културологичното мислене, което е наследил и страшно жалкото състояние на Израил, в което се намирал. Средата на Самсон била жестока и сурова. Самият Самсон направил много грешки. Но от него научаваме също така, че макар грешките да имат ужасни последици, в крайна сметка можем да бъдем изкупени чрез истинско покаяние. Но само през какво ужасно изпитание е трябвало да премине той! Бог не изискват такова изпитание за нас и Неговите заповеди са ни дадени, за да ни предпазят от подобно ненужно страдание.

Каква промяна за този, който беше съдия и шампион на Израил! - вече слаб, сляп, затворен, слязъл до най-обикновената служба! Малко по малко той нарушаваше условията на своето свещено призвание. Бог прояви дълготърпение към него, но когато той така се предаде на силата на греха, че да издаде тайната си, в този момент Бог се оттегли от него. Само по себе си нямаше добродетел в дължината на косата му, но това беше знак за неговата лоялност към Бога и когато символът беше принесен в жертва за угаждане на похотливата страст, благословенията, на които косата му беше знак, също бяха изгубени. Ако главата на Самсон беше обръсната без вина от негова страна, силата му щеше да си остане. Но курсът му показва презрение към благоразположението и авторитета на Бога дотолкова, че той сякаш пренебрежително откъсна плитките от главата си. Затова Бог го остави да претърпи резултатите от собствената си глупост. (Знамения на времето, 13-ти октомври, 1881 г.)

Оставен е „да претърпи резултатите от собствената си глупост“. Въпросът е, ако стигнем до такъв момент, как ще го интерпретираме? Какви ще бъдат отношенията ни с Бога? Ще повярваме ли, че Бог ни е осъдил и ни е отрязал; че ни мрази заради греховете ни? Оставяме ли вината да ни завладее и да

се обезсърчим при обвиненията на Сатана? Помнете, че ще бъдем съдени според собствения си съд (Матей 7:2). Вярваме ли в покаянието и прошката?

В своите страдания и унижения, станал обект на подигравка за филистимците, Самсон имаше възможност за размисъл и **да научи повече за собствената си слабост, отколкото досега знаеше. Тъй като страданията му го доведоха до покаяние**, косата му започна постепенно да расте, което показваше връщането на неговите изключителни сили, но враговете му, отнасящи се с него като със скверен и безпомощен затворник, не изпитваха никакви опасения. (Знамения на времето, 13-ти октомври, 1881 г.)

Въпреки че Самсон се покаял и силите му се възвърнали, той също осъзнал, че няма да има чудо, което да върне зрението му или да му помогне да живее в мир. Той приел, че страданието, в което се намира сега, е последица от собствените му грехове и не отхвърлил вярата си. Вярата му растяла с увеличаването на разбирането му за собствената му слабост. Той започнал да разбира Римляни 5:20-21:

А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта;

така че, както грехът беше царувал в смъртта, така благодатта да царува чрез правда за вечен живот чрез Исус Христос, нашия Господ. (Римляни 5:20-21)

Така Бог отговорил на последната молитва на Самсон и той умрял, прославяйки пред света Йехова, над филистимския бог на рибите, Дагон (бог, който не съществува, и затова е нездравословно да вярваме в него).

Божие обещание, че чрез Самсон Той „ще почне да избавя Израила от ръката на филистимците“ бе изпълнено. Но колко мрачен и ужасен е докладът за този живот, който можеше да бъде за хвала на Бога и за слава на народа! Ако Самсон бе верен на Божестве-

ното си призвание, Господнето намерение можеше да се изпълни чрез почест и прославяне. Но той се отдаде на изкушението, показа се неверен на призванието си и мисията му бе изпълнена с поражение, робство и смърт. (Патриарси и пророци, Гл. 54, Параграф 26)

Самсон сравнен с Йосиф

Божиите цели били изпълнени, но по един ужасен начин. Нека това да ни бъде урок в края на времето. Елън Уайт поставя в контраст Самсон с Йосиф, който също изпълнил Божията цел, но по един по-почтен и благороден начин. Когато Йосиф се посветил да върши всичко според Божия закон, той бил въздигнат и почитан в Египет и благословя мощно своя народ.

Бъдещето на Йосифовия живот се определя от решенията, взети в този изпитващ час. Той спокойно погледна към Небето и възкликна: „Как мога да направя това голямо нечестие и да съгреша против Бога?“ Не бе разрешено на пожарите на нечестивата страст да се разпалят. Божиите заповеди и Божието обещание бяха пред Йосиф. Усещаше, че все-виждащото око го гледа, разпростира се до всичките му мисли, прониква в тайните на сърцето, до мотивите, залегнали в основата на всяко действие.

В своята опасност Самсон имаше същия източник на сила като Йосиф. Можеше да избере правилното или грешното, както желаше. Но вместо да овладее силата на Бог, той позволи на дивите страсти на природата му да се възвърнат изцяло. Силите на разума му бяха извратени, моралът – омърсен. Бог беше призовал Самсон на позиция с голяма отговорност, чест и полезност; но той първо трябваше да се научи да управлява, подчинявайки се на Божиите закони. Йосиф беше свободен морален агент. Доброто и злото бяха

пред него. Той можеше да избере пътя на чистотата, святостта и честта или пътя на безнравствеността и деградацията. Той избра правилния път и Бог одобри това. Самсон, бивайки под подобни изкушения, които обаче той самият си бе навлякъл, даде свобода на възбудата и страстта. Установи, че пътят, по който тръгна свършва със срам, бедствие и смърт. Какъв контраст с историята на Йосиф! (Знамения на времето, 13-ти октомври, 1881 г.)

В Писанията има много неща, които трудно могат да бъдат разбрани и които нашата греховна природа ще прочете и ще разбере погрешно, за да се задоволи с похотите си. Всички знаем примери за хора, които правят това. Най-често виждам хора, които прелюбодействат и си казват, че щом на Давид е било простено, така ще бъде простено и на мен. Действително, най-мъдрият човек в света се бил родил на Витсавее! Но ние забравяме цялата ужасна болка и страдание, през които Давид преминал, като следствие от онзи грях, и контекста, в който Той е живял. Затова не трябва да съдим него или другите, знаейки, че всички сме способни на грях. Трябва да бързаеме да сме съпричастни и да прощаваме, защото, когато прощаваме на другите и отсъждаме, че са достойни за вечен живот, така ще можем да простим и на себе си и да съдим себе си като достойни за вечен живот. В същото време нека си спомним, че грехът унищожава способността ни да правим това; той ни заблуждава и ни кара да издигаме себе си, а не Бог.

Дечица, никой да не ви заблуждава! Който върши правда, е праведен, както и Той е праведен. Който върши грях, е от дявола, защото дяволът съгрешава от началото. Затова се яви Божият Син — за да унищожи делата на дявола. Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото Неговият Дух живее в него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога. По това се разпознават Божиите деца и дяволските деца: никой, който не върши правда, не е от Бога, нито онзи, който не люби брат си. (1 Йоаново 3:7-10)

Във всичко това никога не трябва да забравяме греховността на греха, колко разрушителен е той и как изкривява и унищожава всичко около себе си. Трябва да се хванем здраво за нашия Бог и винаги да сме благодарни за дара на Неговия Син към нас, за да живее в нас Неговия живот. Трябва да бягаме от греха и да се стремим да го преодолеем, заради отговорността, която имаме към себе си и към тези около нас. Ако изпаднем в грях и погледнем назад към живота си както направил Самсон, нека си спомним, че Божията милост е вечна и нека молим Бога за благочестиво покаяние като това на Самсон, а не за скръбта по света, която твърде често се среща.

Защото скръбта по Бога води до спасително покаяние, за което не съжаляваш; но скръбта на света докарва смърт. (2 Коринтяни 7:10)

Никога не трябва да забравяме какво е причинил грехът на нашия Спасител Христос и винаги да помним, че единствено чрез Неговия живот Той е дал на всеки от нас да победи.

Историята за Самсон предава урок на онези, чиито характери все още не са оформени, които все още не са влезли на сцената на активния живот. Младешите, които влизат в нашите училища и колежи, ще намерят там умове от всеки клас. Ако искат спорт и глупост, ако се стремят да отклонят доброто и да се обединят със злото, те имат възможност. Грехът и правдата са пред тях и те трябва да избират за себе си. Но нека си спомнят, че „Каквото сее човек, това и ще пожъне“. Който сее в плът, от плътта ще пожъне поквара; а който сее в Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.” Знамения на времето, 13-ти октомври, 1881 г., Параграф 20

Защото заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ. (Римляни 6:23)

Елѣн Уайт обяснява „Не се противете на злия човек“

Тѣй като юдеите често влизаха в съприкосновение с римските войници, те често имаха случаи да се гневят. Войсковите части бяха разположени из различните части на Юдея и Галилея и присъствието им винаги напомняше на юдеите тяхното унижение като нация. С огорчение слушаха те високите звуци на трѣбите и гледаха войските да се събират около римското знаме и да поднасят почести на символа на тяхната мощ. Поради честите спречквания между народ и войници общата омраза ставаше все по-голяма. Когато някой римски чиновник отиваше от място на място, придружен от охраната си, често той хващаше работещите по полето юдейски селяни и ги принуждаваше да изкачват товара му по планината или да му извършват друга някаква работа. Това беше римски закон и римски обичай и отказването на такава служба предизвикваше само хули и жестокости. Копнежът да се отхвърли римското иго ставаше от ден на ден все по-силен и духът на съпротивата се проявяваше особено от смелите и грубите галилеяни. Като граничен град Капернаум беше завзет от един римски гарнизон и даже докато Исус проповядваше, едно отделение римски войници будеше у израилтяните горчива мисъл за тяхното унижение. Народът гледаше с копнеж към Христа, надявайки се, че Той щеше да сломи гордостта на Рим.

Исус печален гледаше на обѣрнатите към Него лица — Той виждаше как духът на отмъщение беше ударил печата си по тях; Той знаеше как жадуваше народът за мощ, за да унищожи потисниците си, и натѣжен им каза: „Не се противете на злия човек, но ако те плесне някой по дясната буза, обѣрни му и другата.“

Тези думи бяха само едно повторение на учението в Стария завет. Наистина в законите, които бяха дадени чрез Мойсей, се съдържаше и правилото: „Око за око, зъб за зъб“ (Лев. 24:20), но това беше едно нареждане за властите. Никой нямаше право да си отмъщава сам, защото думите Господни гласяха: „Да не речеш: ще въздам на злото; почакай Господа и Той ще те избави“ (Пр. 20:22). „Не казвай: както ми направи той, така ще му направя и аз“ (Пр. 24:29). „Не се радвай, когато падне неприятелят ти“ (Пр. 24:17). „Ако врагът ти е гладен, нахрани го с хляб; ако е жаден, напой го с вода; защото правейки това, ти струпваш жар върху главата му и Господ ще ти въздаде“ (Пр. 25:21, 22).

Целият земен живот на Исуса беше едно откровение на този принцип. Той напусна своя небесен дом, за да занесе на враговете си хляба на живота и макар че от люлката до гроба той беше отрупван с клевети и преследвания, те събуждаха в Него само израз на опрощаваша любов. Чрез пророк Исаия той беше казал: „Гърба си дадох на биене, бузите си на скубачите на косми; не скрих лицето си от безчестия и заплувания“ (Ис. 50:6). „Той беше угнетяван, но смири Себе Си и не отвори устата Си; както агне, водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата си“ (Ис. 53:7). От кръста на Голгота се носи през всички векове молитвата Му за Неговите убийци и обещанието, дадено на умиращия разбойник.

Присъствието на Отца обкръжаваше Христа и Него не го докосваше нищо, освен онова, което Безкрайната Любов допускаше за благословение на човеците. Тук беше източникът на утехата за Него; тук е и за нас. Който е изпълнен с Христовия дух, пребъдва в Христа; ударът, насочен срещу него пада върху Спасителя, Който го обгръща с

присъствието си; и каквото и да дойде върху него, идва от Христа. Той няма нужда да се противи на злия, защото Христос го защитава. Не може да му се случи нищо лошо, освен онова, което Господ допусне, и „знаем, че на ония, които любят Бога и са призвани по Неговата воля, всичко съдейства към добро“ (Римл. 8:28). {Мисли от планината на благословението, стр. 66, 67}

Това е тежка дума. За тези от нас, които сме християни, Бог иска да имаме пълна вяра в Него. Ако някой дойде да ни ограби, или ни удари отзад, защото гледа на нас като враг, или грабне чантата ни и избяга – на всичко това трябва да се гледа като нещо, което „идва от Христос“. Христос е позволил то да дойде върху нас (да ни сполети), а ние не трябва да нанасяме удар с ножове или сълзотворен спрей или тренировките си по бойни изкуства. Знаем, че това е трудно, но това е трудността да се следва по стъпките на Христос. Да се страхуваме от тези неща и да се защитаваме, означава да се противопоставим на злото в дух на безверие.

Какво да правим, когато ни се случи зло? Подобно на Христос, ние трябва да се молим за нашите врагове, за крадци, които ни ограбват и за тези, които може да искат да ни убият. Ние им казваме, че Бог вижда какво правят и че ако не се обърнат от такъв живот, ще пожънат това, което са посели. (Галатяни 6:7) Не трябва да изразяваме горчивина и гняв в самозащита, но като Христос да изразяваме само „прощаваща любов“. Нека Бог ни помогне, защото не можем да направим това без Христос в нас.

Други книги от тази поредица – достъпни на
maranathamedia.bg

Естествена справедливост и умилостивение

Защо Бог заповядал на Саул да убие целия народ на амаличаните, включително и всички бебета? Как това се примирява със заповедта на Исус да обичаме враговете си? Божиите мисли не са като нашите мисли и Божието правосъдие не е като нашето правосъдие, дори когато мислим, че е? Как Бог достига до хора, затворени в грешна представа за справедливост и умилостивение? Тази книжка е чудесна добавка към книгата, която държите в ръцете си.

Змията разкрита при завладяването на Ханаан

Как примиряваме масовото заклание на народи с меча на Израил с думите на Христос?

„...защото всички, които вадят нож, от нож ще загинат.“

Не само мъже, но и жени и деца:

Вт. 2:34 „И превзехме всичките му градове по това време, и унищожихме напълно мъжете, жените и малките от всеки град; никого не оставихме.“

Боговете на Египет като светкавици от небето

Библията съдържа няколко случая, в които хората са били осъждани на убиване с камъни заради техните престъпления. Откъде е дошла тази практика. Бог ли е представил тази идея на Мойсей или тя е дошла от друг източник? Възможно ли е присъдите, които сполетели Израил да са по-скоро свързани с техните идеи за съд вместо да идват от самия Бог? Дали грехът със златото теле е променил нещо във връзката между Бог и Израил? Важно ли е да се разбере това? Онзи който има уши, нека слуша.

Достигане на Самсон

Принципи за обучаване на помрачени умове

Ако Бог е всемогъщ, защо просто не е превзел Ханаан в полза на израилтяните, без да се налага да отиват на война?

Ако Ханаан е бил обещаната земя, защо историята на тези хора, след негово-то завладяване е толкова мрачна?

Как Бог продължава да достига до хора, които не Му се доверяват и не слушат съветите Му? Дали Той просто ги отрязва?

За нас има изключително важни уроци в изучаването на това как Бог се е отнасял към нашите повлияни от египтяните предци. Тази книга е специално за онези, които си имат работа с близки приятели и семейства, решили да поемат по път, който според нас е саморазрушителен. Как да стигнем до тях? Как би постъпил нашият небесен Отец?